

Четири песме – Љиљана Јарић

D'OU VENONS-NOUS...

(„Ја сањам моје слике и сликам мој сан.“ – Ван Гог)

Јуни мирише на укусу липовог чаја - Тилија,
на веровање старих Словена у моћ дрвећа,
од рођења до смрти прати их њихова чаролија,
иди, загрли своје дрво, најбоље с пролећа.

Чућеш мелодију еолске харфе кроз столећа,
Моцартову Симфонију број 25 у Г-молу,
док те прати Шекспировог Хамлета несрећа,
не дај виолини да те одведе Офелијином болу.

Јуни снатри да Гогенове „Девојке са Тахитија носе цвеће“,
вечна питања: „Одакле долазимо, ко смо, куда идемо?“
(D'ou venons-nous? Que sommes-nous? Ou allons-nous ...),
док девојке у српској Атини беру цват липе и опојни окусу.

Поезија у јуну мирише на импресионизам у сликарству
на: „Пре бих умро од страсти, него од досаде.“,
на Гогоове „Сунцокрете“ и „Звездану ноћ“,
са треперавим звездама, на хиљаде.

И глас, готово безгласан:

„Ја сањам моје слике и сликам мој сан.“

Que sommes-nous?

У јуну је зрак који сјаји у мени,

једно рођење, очекивани пут и бездан у сени,
гласови жена заробљених у стиху и прози,
жена које живе вечно у својој улози:
неодољиве хероине, краљице Шехерзаде.
Петраркина божанска, анђеоска Лаура,
Флоберова Ема Бовари у бегу од стварности.
Толстојеве занавек лепе и посебне Наташе Ростове,
и Ане Карењине, прича која руши све мостове.

Јуни мирише на нове љубави и старе књиге,
на празне пероне на станицама према југу,
мирише на осунчане дане и девојке босоноге,
на Бахову божанску – Токату и фугу
(у Д-молу), и жену у минт плавој ноћи и јасном болу.
Où allons-nous ...

ПЕСМА МЕРМЕРНОГ ЦВЕТА

Прошлост није само оно што је прошло,
она у мермерном цвету спава.
Будућност је далеко сутра, иза поноћи,
успомена чека да у сну преноћи.
И понекад плаче као млада трава,
стручци заборави!

Моје лице више нико препознати неће,
ја сенка сам негдањих бесаница.
Док у камену ћуте заспала столећа,
време бежи иза жутнутог месеца.
Ноћ срцу враћа мисао врелу, односи сан,
у нови дан.

Две уморне птице траже песму љубави,
траже реч љубав, што се млечи у гнезду саћа,
ону која може привид светова да избави,
реч што никад не потече, а све се њој враћа.
И од ње бескрајно небо дишем и залудело цвеће.
Привид среће!

Песма се себи враћа, нема и без завичаја,
тражи боје просуте на безбројним стазама.
Поклонићу јој истините речи скривене од бола и очаја,
ископаћу их из река и мора, посејати под белим брезама.
Певаћу о љубави кап по кап, као последњој милости.
Ванвременој светлости!

БОРХЕСА ЧИТАЈУЋИ

Читам Борхеса. Мину поноћ...
Ћутим. Уз мене се привијају немоћне речи.
А речи не знају ништа о мудрости дана,
истину о огледалима која се умножавају,
о чуду и сили која зрцале иза њих
заробљавајући ломну детињу душу.

Ко нас то вреба иза огледала?
Уплашени дечак пева у мраку
сенке страха да одагна.
Уплашена, ришем нејасне кукле слова
и овај дан да преживим.

Фројд каже да је понекад цигара само цигара.
Борхес сведочи: у његовој кући
постојао је ормар са три огледала.
„Плашио сам се да ће неки од тих ликова
почети да живе сопственим животом.“

Плашим се да невидни иза огледала
у алхемији ноћи облаче мој лик,
месечаре туђим сновима у нади да ћу остати
у једном од њих.
Ишчезла као Борхесов лажни Виљари.

Упутно је пошкропити тропрет зачинске фантастике,
честице опште историје бешчашћа,
бити уверен да Борхесово потресно слово
и слепоћа неће уништити његове љубави.

Тролист света метафизике
у преливу љубави, венчања и смрти
оживеће мисао о бесконачним круговима.
Љубав моја облик лавиринта има,
строга судбина нема лице и наличје.

Писменима отрглим из Борхесовог штапа,

окрећем лице на другу страну:
у магли ишчезава шапат задњег слова.

УГАШЕНИ САН

Спаваш угашеним сном зрелог лета,
ноћ смоласта на очи ти седа
заборављаш путеве и места, сјај даљине
што те занела,
пусте станице и невид рана,
заробљен бродовима у луци чекања.

Време више не постоји, нити ће постојати
сутра је реч заборављена у свим речницима света,
јуче је прече дану што неће доћи,
ни сенка те више неће, затрављен у самоћи.

У пределима несанице ти још постојиш,
Сваким сном се одрони део мене.
Одувек је тако било, почетак и крај кад спојиш.
Нема наде, нема страха.
Чему чекање?

У тавном кутку васељене
једно сазвежђе од твога срца заблиста,
крвљу мојом грана нара пурпуром олиста,
мелем непреболу на путу сеоба.
Семантика бола у недремљивом оку,
кукутка синестезије заумних тескоба.

Само је духовно стварно,
Хегелов дух смисао рече.
Од духа стварност тече,

идеје постају реалност,
Није ли онда
Хелдерлинова кула – дух у камену?
Где си сад ти?

